

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Karolina Wołoszczuk

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2018 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. we W.

przeciwko W. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. S. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 59.379,42 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści dwa grosze) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi niż dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym liczonymi od kwot:

- 58.650,40 zł od dnia 12 stycznia 2016 roku do dnia 31 maja 2017 roku,

- 58.150,40 zł od dnia 1 czerwca 2017 roku do dnia 5 września 2017 roku,

- 55.608,39 zł od dnia 27 października 2017 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo w zakresie odsetek umownych liczonych od kapitału, tj. kwoty 57.634,20 zł za okres od dnia 6 września 2017 roku do dnia 26 października 2017 roku oddała;

III. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1.020,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) SA z siedzibą we W. w pozwie przeciwko W. S. wniosła o zasądzenie kwoty 62 421, 43 zł wraz z odsetkami umownymi wg zmiennej stopy procentowej w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 58 650, 40 zł od dnia 12 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 17 kwietnia 2013r. udzielił pozwanemu limitu kredytowego o numerze (...) -01- (...), w związku z czym pozwany zobowiązany był do spłaty limitu kredytowego w miesięcznych ratach zgodnie z postanowieniami umowy. Mimo wezwań i monitów W. S. nie wywiązał się z obowiązku spłaty należności, co skutkowało wypowiedzeniem mu umowy i wezwaniem do spłaty zadłużenia-bezskutecznie. Powód podniósł, że dochodzona w pozwie należność obejmuje kwotę 58 650, 40 zł tytułem należności głównej, skapitalizowane odsetki za okres od dnia 18 kwietnia 2013r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych w wysokości 3 711, 03 zł oraz koszty, opłaty i prowizje w kwocie 60 zł.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Ś. nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 9 lutego 2016r., sygn. akt (...), uwzględnił żądanie pozwu w całości wraz z kosztami postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany W. S. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu przyznał, że w dniu 17 kwietnia 2013r. zawarł ze stroną powodową umowę o przyznanie limitu kredytowego jednakże w ocenie pozwanego roszczenie powodowego banku jest przedawnione, zgodnie bowiem z art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych- obowiązującej w dniu podpisania umowy- roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Skoro powód wytoczył powództwo 18 stycznia 2016r., a więc po upływie 2 lat od daty wymagalności roszczeń z tytułu zawartej umowy, jego żądanie jest przedawnione.

W piśmie procesowym z dnia 19 maja 2016r. strona powodowa podniosła, że z uwagi na to, że pozwany zawarł umowę o kredyt konsumencki, zaś roszczenie powstało w związku z prowadzeniem przez powoda działalności gospodarczej, termin przedawnienia wynosi 3 lata. Nadto strona powodowa wskazała, że pozwany miał wywiązać się z umowy przez spłatę w 72 miesięcznych ratach, a ostatniej wpłaty dokonał w dniu 27 października 2015r., stąd też nawet przy przyjęciu 2- letniego terminu przedawnienia żądanie pozwu jest uzasadnione.

Na rozprawie w dniu 7 lutego 2017r. pozwany oświadczył, że chce zawrzeć ugodę ze stroną powodową z uwagi na poprawę jego sytuacji materialnej i możliwość spłaty w ratach, wskazując, że złożył do (...) Bank (...) SA we W. wniosek o restrukturyzację zobowiązań.

Pismem procesowym z dnia 14 grudnia 2017r. strona powodowa wobec wpłat dokonanych przez pozwanego po złożeniu pozwu cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 3 042, 01 zł i określiła swoje żądanie na kwotę 55 608, 39 zł tytułem należności głównej, 13 046, 60 zł tytułem odsetek skapitalizowanych do dnia sporządzenia pisma, tj. 14 grudnia 2017r. oraz 60 zł tytułem opłat i prowizji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 17 kwietnia 2013r. pozwany W. S. zawarł z (...) Bank (...) SA z siedzibą we W. umowę o przyznaniu limitu kredytowego nr (...) -01- (...), na mocy której W. S. otrzymał nieodnawialny limit kredytowy w kwocie 80 000 zł przyznany na okres 6 miesięcy. Strony ustaliły, że po upływie szóstego okresu rozliczeniowego lub na wniosek kredytobiorcy w okresie wcześniejszym kwota wykorzystanego limitu zostaje rozłożona na 72 miesięcznych rat. Oprocentowanie limitu kredytowego było stałe w okresie obowiązywania umowy i na dzień jej zawarcia wynosiło 14, 99 % w stosunku rocznym, natomiast po przejściu na Plan Ratalny miało zostać obniżone o 5 punktów procentowych i nie mogło być wyższe niż 4 –krotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Ustalono, że za okres opóźnienia w spłacie wymaganej spłaty minimalnej, raty lub jej części bank nalicza odsetki od zadłużenia przeterminowanego, których stopa jest równa czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Dowód:

- umowa o przyznanie limitu kredytowego z dnia 17 kwietnia 2013r.- k. 8-12.

W związku z zawartą umową pozwany W. S. dokonał na rzecz strony powodowej łącznie wpłat w wysokości 37 449, 11 zł, w tym ostatnią wpłatę w wysokości 2 000 zł uiszczył w dniu 27 października 2015r.

Dowód:

- historia rachunku- k. 46-82.

(...) Bank (...) SA we W. pismem z dnia 22 czerwca 2015r. otrzymanym przez pozwanego w dniu 1 lipca 2015r. wypowiedział umowę o przyznanie limitu kredytowego w związku z bezskutecznym upływem terminu wyznaczonego do spłat zaległych rat minimalnych i opóźnieniem w terminowej zapłacie należności wynikających z umowy.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 22 czerwca 2015r.- k. 14;

- potwierdzenie odbioru- k. 15

Na dzień 11 stycznia 2016r. zobowiązanie pozwanego z tytułu zaciągniętej umowy wносиło: 58 650, 40 zł tytułem należności głównej, 3 711, 03 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od dnia 17 kwietnia 2013r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych, 60 zł tytułem opłat i prowizji.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych- k. 13.

W toku niniejszego postępowania pozwany W. S. dokonał na rzecz strony powodowej następujących wpłat: 500 zł w dniu 31 maja 2017r., 1 000 zł w dniu 5 września 2017r. , 1 000 zł w dniu 14 września 2017r. i 2 000 zł w dniu 26 października 2017r.

Dowód:

- dowody wpłat- k. 137- 140.

Sąd zważył co następuje

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W niniejszej sprawie mają zastosowanie odpowiednio przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim określającej zasady i tryb zawierania umów o kredyt konsumencki. Zgodnie z art. 3 powołanej ustawy przez kredyt konsumencki należy rozumieć umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, a także umowę pożyczki.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na niekwestionowanych przez pozwanego, a dołączonych do pozwu, dokumentach w postaci: umowy z dnia 17 kwietnia 2013r., historii rachunku pozwanego, wyciągu z ksiąg bankowych, wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru oraz przedłożonych przez pozwanego W. S. dowodach czterech wpłat dokonanych już po wniesieniu pozwu.

Pozwany nie kwestionował ani tego, że zawarł ze stroną powodową umowę o przyznanie limitu kredytowego, jak również tego, że nie spłacił w całości zadłużenia wynikającego z umowy. Pozwany nie kwestionował również wysokości i sposobu naliczenia przez powodowy bank odsetek wyrażając ostatecznie wolę spłaty zadłużenia w ratach i zawarcia ugody- na co powód nie wyraził zgody.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego w sprzeczności od nakazu zapłaty jest on całkowicie chybiony. W niniejszej sprawie nie ma bowiem zastosowania art. 6 nie obowiązującej już ustawy z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Powyższa ustawa zastosowanie miała do instrumentów płatniczych, czyli takich z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiających posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego (art. 2 pkt 4 ustawy).

Zgodnie z postanowieniami regulaminu będącego integralną częścią umowy o przyznanie limitu kredytowego i uwzględniając sposób korzystania z limitu (załącznik nr 1, I § 1- k. 10 akt sprawy), przyznany limit kredytowy nie był elektronicznym instrumentem płatniczym w rozumieniu powołanej ustawy. W takiej sytuacji zastosowanie mają ogólne przepisy kodeksu cywilnego i zgodnie z art. 118 kc do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności

gospodarczej, a taką niewątpliwie prowadzi powodowy bank, termin przedawnienia wynosi 3 lata. W takim stanie rzeczy żądanie pozwu podlegało co zasady uwzględnieniu.

Dochodzona pozwem należność obejmowała kwotę: 58 650, 40 zł tytułem należności głównej, skapitalizowane odsetki za okres od dnia 18 kwietnia 2013r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych w wysokości 3 711, 03 zł oraz koszty, opłaty i prowizje w kwocie 60 zł- łącznie 62 421, 43 zł. Zważyć należy, że pozwany dokonał 4 spłat w toku postępowania, tj. kolejno w dniach: 31 maja 2017r., 5 września 2017r., 14 września 2017r. i 26 października 2017r.- łącznie 4 500 zł a pismem procesowym z dnia 14 grudnia 2017r. powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia jedynie w zakresie kwoty 3 042, 01 zł. Z pisma procesowego powoda z dnia 16 listopada 2017r. wynika natomiast, że dokonane wpłaty zaliczono częściowo na zaległy kapitał- kwotę 3 042, 01 zł, a w pozostałym zakresie na odsetki (k. 146v). Stąd też powodowi należna jest kwota kapitału pomniejszona o dokonaną (a zaliczoną na poczet należności głównej) wpłatę powoda czyli 55 608, 39 zł, 60 zł kosztów i 3 711, 03 zł odsetek skapitalizowanych do dnia złożenia pozwu- łącznie 59 379, 42 zł i taką też kwotę zasądzono w wyroku. O odsetkach należnych powodowi orzeczono po myśli art. 481 § 1 i 2¹ k.c. , zasądzając zgodnie z umową odsetki umowne w wysokości 4- krotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym. Z uwagi na to, że po wniesieniu pozwu W. S. dokonał na rzecz strony pozwanej wpłat: 500 zł w dniu 31 maja 2017r., 1 000 zł w dniu 5 września 2017r. , 1 000 zł w dniu 14 września 2017r. i 2 000 zł w dniu 26 października 2017r., zaś dokonane wpłaty powód zaliczył częściowo na kapitał, a częściowo na zaległe odsetki, Sąd w oparciu o powołane na wstępie przepisy zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 59 379, 42 zł wraz z odsetkami liczonymi od kwot 58 650, 40 zł od dnia 12 stycznia 2016r. do dnia 31 maja 2017r., od kwoty 58 150, 40 zł od dnia 1 czerwca 2017r. do dnia 5 września 2017r. i od kwoty 55 608, 39 zł od dnia 27 października 2017r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku). Już na marginesie wskazać należy, że niezasadne było wyliczenie przez powoda w piśmie procesowym z dnia 16 listopada 2017r. odsetek od należności głównej i ich kapitalizacja do dnia sporządzenia przedmiotowego pisma, co pozostaje w sprzeczności z treścią art. 482 § 1 kc.

Jako, że powód mimo zapłaty przez pozwanego kwoty 4 500 zł cofnął powództwo jedynie w zakresie kwoty 3 042, 01 zł, Sąd dalej idące powództwo w zakresie odsetek umownych liczonych od kapitału, tj. kwoty 57 634, 20 zł za okres od dnia 6 września 2017r. do dnia 26 października 2017r. oddalił, o czym orzeczono w pkt II wyroku. Sąd miał przy tym na względzie sposób zaliczenia dokonanych wpłat zarówno na poczet kapitału i odsetek przyjętych przez powoda w jego rozliczeniu (k. 146v).

Sąd uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne w świetle przepisu art. 203 k.p.c. i w oparciu o art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie w pozostałym zakresie umorzył (pkt III wyroku).

Jako, że powód uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania, zaś częściowe cofnięcie pozwu nastąpiło na skutek spełnienia świadczenia przez pozwanego po wniesieniu pozwu o kosztach należnych powodowi od strony pozwanej orzeczono po myśli art. 100 k.p.c. (vide postanowienie SA w Katowicach z 15.01.2003r., I Acz 6/03). Należne koszty obejmują kwotę 1000 zł opłaty sądowej, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa oraz 3, 69 zł opłaty za poświadczenie notarialne podpisu- łącznie 1 020, 69 zł, o czym orzeczono w pkt IV wyroku.